

15. ledna 1927, připojivši dodatek na rubu žádosti, že žádá, by jí byla povolena exekuce zajišťovací. V textu žádosti, v nástinu usnesení, které navrhovala, byla vyškrtnuta slova »vykonatelné« a »prodejem«, ale bylo tam ponecháno původní znění »k vydobytí« a na rubru byla ponechána slova »návrh na zabavení, uschování a prodej«. První soud povolil exekuci razítkem »dle návrhu«, ponechav podání nezměněné. Exekuční soud provedl zabavení pro vykonatelnou pohledávku, tedy exekuci uhražovací, nevyškrtnuv v zájenním protokole ani na první ani na třetí straně slovo »vykonatelná«. Podle znění usnesení, které je jedině rozhodno, nemohl věci ani jinak rozuměti. Jest tedy tvrzení dovolacího rekursu, že byla žádost proměněna »jak z kontextu jest zcela patrné« na exekuci zajišťovací a že bylo nahrazeno slovo »vydobytí« slovem »zajištění« a že první soud povolil zajišťovací exekuci — vesměs v rozporu se spisy. Chtěl-li tak povolující soud učiniti, měl dříve vrátiti žádost k opravě, by předešel nutným omylům. Podle § 54 čís. 3 ex. ř. musí žádost obsahovati jasné označení způsobu exekuce a všechny údaje, které jsou důležité pro opatření soudu exekuci povolujícího nebo exekučního. To platí zvýšenou měrou pro žádosti, ve kterých se již navrhuje znění usnesení a které se povolují razítkem, neboť pak se stane obsah navrženého usnesení skutečným soudním rozhodnutím. Proto ukládá nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 41 Věst. v § 12, jak soudcům, tak soudní kanceláři za povinnost, aby důkladně zkoumali obsah návrhů co do úplnosti a souhlasného znění všech stejnopisů. Stěžovatel jest také na omylu, domnívaje se, že bylo povinností rekursního soudu, by povolil aspoň exekuci zajišťovací, protože prý návrh na exekuci zajišťovací jest obsažen již v návrhu na exekuci uhražovací. Podle výslovného předpisu §§ 370 a 371 prvý odstavec ex. ř. jest i při exekuci zajišťovací třeba výslovného návrhu a tento návrh byl by musil býti pojat do textu navrženého usnesení, což se nestalo.

Čís. 7111.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Rozsah ručení podle § 2, druhý odstavec, zák.

Tím, že někdo byl ředitelem neprotokolované společnosti a že jako takový vystupoval, nelze o sobě nahraditi náležitost § 2 zákona, že jednal jménem společnosti.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, Rv I 78/27.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném Václavu H-ovi zaplacení 30.000 Kč z důvodu jeho ručení podle § 2 zákona o společnostech s r. o. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odůvodněna jest výtká, že se první soud neřídil ve všem při rozhodnutí sporu právními názory zdejšího zrušovacího usnesení, ač byl jimi podle § 499 c. ř. s. vázán. V tomto usnesení ze dne 18. června 1925 vyslovil zdejší jako odvolací soud právní názor, jež také blíže

odůvodnil, »že smluvní poměr mezi B-em a Václavem H-em jest bez právního významu oproti žalující firmě.« Z toho plyne, že pro tento spor jest nerozhodno, zda mezi nimi k faktickému zřízení společnosti došlo čili nic. První soud však přes to klade váhu na tuto okolnost a dovozuje z toho, že když jest nesporno, že ani k faktickému zřízení společnosti nedošlo a žalovaný Václav H. jen jako její ředitel listiny pod uvedeným označením podepisoval, proti němu nároky z ručení podle § 2 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. nelze uplatňovati. Názor tento jest mylným a příčí se právnímu názoru zdejšího usnesení. První soud se domnívá, že předpokladem ručení podle uvedeného ustanovení jest, by bylo jednáno jménem společnosti skutečně již zřízené, v obchodním rejstříku však ještě nezapsané, a by bylo předstíráno, že tam již zapsána jest. S tímto výkladem předpisu § 2 (2) zák. o společnostech s r. o. souhlasiti nelze. Podle prvního odstavce tohoto § jest ke vzniku společnosti nezbytno, by byla zapsána do obchodního rejstříku. Před zápisem o vzniku, existenci a zřízení společnosti s r. o. nelze vůbec mluvíti. Jest také neodůvodněno s hlediska ručení podle § 2 cit. zák. činiti rozdíl mezi skutečným zřízením společnosti a právním vznikem jejím. Dokud není zapsána do obchodního rejstříku, nevznikla a neexistuje. Výklad, jejž dává první soud onomu zákonnému ustanovení, jest příliš úzký, obmezuje stanovené tam ručení jen na případy, kdy se účastníci o zřízení společnosti s r. o. již dohodli, společenskou smlouvu mezi sebou dojednali, ale společnost do obchodního rejstříku ještě zapsána nebyla. Ba první soud jde ve svém obmezujícím výkladu ještě dále, klada také požadavek, by osoba jednající za společnost předstírala, že společnost jest již v obchodním rejstříku zapsána. Leč pro takovýto obmezující výklad neposkytuje opory ani doslov zákonného předpisu, o který zde jde, ani jeho účel. Poukazuje-li soud první stolice na slova »jménem společnosti«, dlužno jim rozuměti tak, že zákon míní jen společnost předstíranou, ještě nevzniknuvší, ať se osoby za ni jednající o jejím zřízení již dohodly nebo nedohodly. Dokonce pak nevyžaduje zákon, by osoby tyto ve styku s osobou třetí také ještě předstíraly, že předstíraná společnost byla již do obchodního rejstříku zapsána. Podle názoru soudu odvolacího postihuje § 2 (2) zák. o společnostech s r. o. jak případy, kde někdo jedná za společnost, o jejímž zřízení vůbec nebylo ani jednáno, tak i případy, v nichž sice o tom jednáno bylo, ale k dohodě nedošlo, jakož i konečně i ty, kde společenská smlouva byla uskutečněna, ale společnost do obchodního rejstříku zapsána nebyla. Tento výklad odpovídá také účelu zákona, by se třetím osobám dostalo ochrany osobním a solidárním ručením jednajících osob za závazky převzaté za právně neexistující a pouze předstíranou společnost. Nesprávnost výkladu prvního soudu objeví se nejlépe v případě, že za předstíranou společnost jednala vždycky jen jediná osoba sama. Tu by ovšem o faktickém zřízení společnosti nemohlo býti řeči, takže by chyběla podmínka, již první soud vyžaduje k ručení ve smyslu § 2 (2) zák. o společnostech s r. o., ačkoliv jest zajisté jasno, že by osoba takováto podle předpisu toho ručila. Ve shora cit. zdejším usnesení bylo také zdůrazněno, že osobně a nedílně ručí kdokoli, jakmile jedná jménem nezapsané společnosti s r.

o. Ze všeobecného doslovu § 2 (2) cit. zák. dlužno dovozovati, že ručení toto stihá i osobu, která jednala za nezapsanou ještě společnost s r. o. jako její úředník. Stejně rozhodl již býv. nejvyšší soud (rozh. ze dne 18. června 1912 Rv 566/12 otištěné v Jur. Blätter z r. 1912 str. 35). Nebylo by tedy správné vylučovati ručení žalovaného Václava H-a z toho důvodu, že vystupoval a jednal za předstíranou společnost jen jako její ředitel a že podepisoval její označení s tímto dodatkem nebo připojoval ku svému podpisu »v. z.«. Dále byl však ve zdejším usnesení vysloven požadavek, by žalobkyně prokázala, že Václav H. s ní uzavřel smluvní právní jednání a které, neboť může osobně ručiti jen potud, pokud žalobkyně prokáže, že s ní uzavřel jménem společnosti právní jednání, z něhož plyne nějaký závazek. Bylo naznačeno, že jest nutno, by žalobkyně uvedla určitě, který příkaz jí žalovaný Václav H. dal a kolik má z vyplnění tohoto příkazu k pohledávání. Žalobkyně uvedla v přípravném spise na odůvodnění žalobou vymáhané pohledávky, obmezené na 30.008 Kč 49 h tyto tři položky: I. pohledávku oznámenou domnělé společnosti dopisem ze dne 1. srpna 1923 ve výši 22.968.12 Kč, II. pohledávku na skladném, dovozném do a ze skladiště a na vedlejších výlohách podle 21 účtů za dobu od 13. listopadu 1923 až do ukončení smluvního poměru 7.875.80 Kč, III. pohledávku na lombardních úrocích ze zápůjček na zboží u žalující strany uskladněném z dubna 1924 4.284.15 Kč. Žalobkyni však se nepodařilo dokázati, že jí tyto pohledávky vzešly z příkazů udělených jí jen žalovaným Václavem H-em a z právních jednání s ním uzavřených jménem společnosti. Ze skutkových zjištění jest oprávněn úsudek, že žalobkyně dala na jevo, že za svého dlužníka pokládá a uznává jen B-a. Zabývá se ručením žalovaného Václava H-a také s hlediska předpisů čl. 85 a n. obch. zák. (§ 1175 obč. zák.), jak to učinil první soud, jest zbytečno, ježto žalobkyně opřela žalobní nárok výhradně jen o ustanovení § 2 (2) zák. o společnostech s r. o., kterého se také jen v žalobě jako právního důvodu žaloby dovolávala. To nyní i ve spise odvolacím znovu zdůrazňuje. Poněvadž však všechny předpoklady pro toto ručení žalobkyní dokázány nebyly, jest zamítnutí žaloby proti žalovanému Václavu H-ovi správným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka spatřuje nesprávné posouzení právní, 1. v názoru druhé stolice o tom, koho lze považovati za jednající osobu podle § 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., 2. v názoru druhé stolice o rozsahu ručení podle § 2 citov. zákona, 3. v názoru druhé stolice, že dovolatelka, mohouc nahlédnouti do obchodního rejstříku, musila věděti o neprotokolaci a neexistenci společnosti, jakož i v posouzení významu B-ova sdělení, že jest majitelem firmy, 4. v tom, že druhá stolice různá právní jednání žalovaného v prvé stolici dokázaná nepokládá za právní jednání, žalovaného zavazující. Ku bodu 1. a 2. tvrdí dovolatelka, že není nutno prokazovati jednotlivé příkazy Václava H-a, ježto týž již tím, že

vystupoval jako ředitel společnosti, jednal takovým způsobem, že podle § 2 citov. zákona a podle všeobecných zásad ručí za veškeré pohledávky, které jí povstaly proti společnosti, poněvadž zákon ustanovuje výslovně, že ručí rukou společnou a nedílnou každý, kdo jedná jménem společnosti. Že když žalovaný jednal jako ředitel společnosti a jako takový řídil celý její podnik, ručí za celé pohledávání, které vzniklo z obchodního spojení, jelikož tím, že se vydával za ředitele společnosti s omezeným ručením, o které věděl, že není protokolována a že vůbec neexistuje, uvedl druhou smluvní stranu v omyl, a že již z toho důvodu je zavázán k náhradě škody, způsobené jeho jednáním. Že pojem ručení rukou společnou a nerozdílnou je neslučitelným s právním názorem odvolacího soudu, vysloveným v jeho zrušovacím usnesení, že při společném jednání za nezapsanou společnost s omezeným ručením ručí každý vždy jen z jednotlivého úkonu a jednání, nikoli všeobecně za jednání, spočívající ve vedení podniku vůbec. Ad c) uvádí dovolatelka, že výklad odvolacího soudu by vůbec znemožňoval ručení podle § 2 citov. zákona, kdyby ten, kdo se dovolává tohoto ručení, musil dokazovati, že, než jednal, nahlédl do obchodního rejstříku za účelem zjištění protokolace, a že přes to nevěděl o nedostatku zápisu. Dále uvádí, že je také mylným právní závěr druhé stolice, odvozený z B-ova sdělení, že je majitelem firmy. Dovolatelčinu názoru, že není nutno prokazovati jednotlivé příkazy Václava H-a, ježto týž již tím, že vystupoval jako ředitel společnosti, jednal takovým způsobem, že podle § 2 citov. zákona a podle všeobecných zásad ručí za veškeré pohledávky, které jí povstaly proti řečené společnosti, nelze přisvědčiti. Tím, že byl Václav H. ředitelem neprotokolované společnosti a že jako takový také vystupoval, nelze o sobě nahraditi náležitost § 2 cit. zákona, že musí jménem společnosti jednat, to jest, jak citace čl. 55 obch. zák. v řečeném zákoně ukazuje, zjevně právní jednání »jménem společnosti« uzavíratí. Proto odvolací soud požaduje právem, by žalobkyně, která jedině o předpis Šu 2 (2) cit. zák. opírá proti Václavu H-ovi žalobní nárok podle § 226 c. ř. s. jeho zákonitě náležitosti dokázala, tedy v tomto případě, že Václav H. s ní uzavřel určité právní jednání jménem společnosti a že jí z těchto určitých právních jednání vzešla určitá, touto žalobou vymáhaná škoda. Na tom nemění ničeho další ustanovení zákona, že více osob takto jednajících ručí osobně rukou společnou a nedílnou. Nelze odvozovati z tohoto ustanovení, že, když majitel podniku B. jednal za ředitelování žalovaného Václava H-a, že Václav H. pouze z toho důvodu, že jako ředitel řídil celý podnik, ručí solidárně s majitelem podniku za právní jednání tímto uzavřená, na kterých však není účasten. Pokud má dovolatelka na mysli svými vývody H-ovo ručení podle § 1009 obč. zák., sluší uvést, že nebylo žalováno na tomto právním základě. Pokud tvrdí dovolatelka ad 4., že druhá stolice různá právní jednání žalovaného, v první stolici dokázaná, nepokládá za právní jednání zavazující žalovaného, neprovádí uplatněného odvolacího důvodu po zákonu, neboť se těmito vývody rozchází s odvolacím zjištěním. Poznámka napadeného rozsudku, že se dovolatelka mohla snadno přisvědčiti nahlédnutím do obchodního rejstříku o protokolaci a že ji ne-

omlouvá neznalost zákona (§ 2 obč. zák.), nemá významu v dovolatelčině doprovodu jí přikládaného, neboť jí v tomto smyslu nebylo použito druhou stolicí. Dostalo se tedy v napadeném rozsudku sporné věci právního posouzení správného.

Čís. 7112.

Smlouva o inserci jest smlouvou svého druhu (nepojmenovanou), jejíž právní účinky nutno především posuzovati z jejího obsahu, a v další řadě, pokud strany neujednaly jinak, podle zákonných předpisů o smlouvě o dílo.

Bylo-li pro případ včasného neodebrání všech inserátů ujednáno, že po uplynutí odebírací lhůty se neodebrané místo pro inseráty zařadí do účtů bez nároku na dodatečné uveřejnění, byl podnikatel oprávněn, nebyly-li inseráty odebrány ani ve zvláště umluvené odkladné lhůtě, domáhati se i zaplacení neodebraných inserátů a to i bez jejich uveřejnění.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, Rv I 237/27.)

Žalovaný, továrník, objednal u žalujícího, majitele tiskárny, 78 inserátů. Objednací lístek ze dne 9. ledna 1922 zněl v ten rozum, že žalovaný objednává 78 oznámení během 3 roků po 168 korunách podle textu, že podle předlohy zhotoví žalobkyně klišé, změna textu že jest dovolena, že nepřebírá žalobkyně závazku za pravidelné zařazení inserátu a do určitých čísel, že měsíční obnosy za inseráty mají se hned po obdržení účtu platiti, že po uplynutí lhůty odebírací neodebrané místo pro inseráty se zařadí do účtu bez nároku na dodatečné uveřejnění a že udělené objednávky nemohou býti odvolány. Žalovaný objednal však pouze 16 inserátů, pročež se žalobce žalobou, o niž tu jde, domáhal na žalovaném úplaty za zbývajících 62 inserátů. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d z** těchto **d ů v o d ů**: Správně uvádí prvý soud, že v souzeném případě nejde o smlouvu o dílo, nýbrž o smlouvu svého druhu, náležející ku nepojmenovaným smlouvám. A poněvadž podle vůle stran sloužití měla zájmům obou stran, jest úplatná a dvojstranná a dlužno ji posuzovati dle všeobecných pravidel o smlouvách úplatných. Žalovaný zavázal se podle objednáacího lístku, že odebere 78 inserátů a poněvadž jich odebral jen 16, je žalobkyně dle smluvených podmínek oprávněna žádati úplatu za zbývajících inserátů, byť i uveřejněny nebyly, ježto jeho vinou se stalo, že inseráty nebyly odebrány, ač k tomu byl žalobkyní vyzván. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalovaný oznámil žalobkyni, že zastavil výrobu dříve inserovaných strojů, by od další inserce upustila, poněvadž jde o smlouvu oboustrannou, která váže obě strany a kterou jednostranně nelze odvolati. Storno zbývajících inserátů povoleno nebylo, nýbrž jen pouhý odklad k odebrání inserátů a proto nelze také mluvit o novaci podmínek, dle kterých byl by žalovaný jen povinen ku vyzvání žalobkyně speci-